

Mál nr. 181/2015
M og
vátryggingafélagið V v. sjúklingatryggingar S.

Bótakrafa úr sjúklingatryggingu vegna fylgikvilla aðgerðar þ. 7.3.2008.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 11.5.2015 ásamt fylgiskjölum 1-4
2. Bréf V dags. 19.5.2015 ásamt fylgiskjölum 1-3.

Málsatvik.

M fór í svonefnda svuntuaðgerð hjá S þ. 4. febrúar 2008. Eftir aðgerðina fékk M mikla sýkingu og var lögð inn á sjúkrahús þ. 7.3.2008 og þar var gerð á henni aðgerð af S en við það segist M hafa fengið ör og magi hafi afmyndast. M gekkst síðan undir aðgerð hjá S þ. 16.4.2013 þar sem reynt var að laga afleiðingar fyrri aðgerðar en án árangurs. M krefst bóta úr sjúklingatryggingu S hjá V. M segist hafa fengið slæma sýkingu eftir svuntuaðgerð og sé nú með slæm ör. Af hálfu M er vísað til 1. og 2. gr. laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu hvað varðar bótarétt M. Af hálfu M er því haldið fram um sé að ræða fylgikvilla vegna læknismeðferðar sem sé meiri en svo að kærandi þurfi að þola þá bótalaust sbr. 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingar. V hafnar bótaskyldu og segir að ekki hafi verið sýnt fram á annað en að meðferð M hafi verið hagað eins vel og unnt hafi verið og ekki sýnt fram á að hægt hefði verið að komast hjá tjóni M með annarri aðferð. Þá vísar V til skilyrða sem þurfa að vera fyrir hendi til að um bótaskyldu sé að ræða sbr. 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu. V segir að samkvæmt upplýsingum S þá séu sýkingar og öramyndanir í kjölfar svuntuaðgerðar nokkuð algengar og komi fram í 5-10% tilvika, en miðað sé við að sé hættu á fylgikvilla meiri en 1-2% miðað við læknisfræðilega þekkingu þá sé fylgikvillinn ekki það sjaldgæfur til bótaréttar skv. 4. tl. 2. gr. sé til staðar. V segir að miðað við ástand M þá hafi líkurnar verið meiri á fylgikvillum í hennar tilviki en 5-10%. og bótaskylda ekki fyrir hendi úr sjúklingatryggingu S hjá V.

Álit.

Í málinu er ágreiningur um hvort skilyrði 2. gr. laga nr. 111/2000 um sjúklingatryggingu séu uppfyllt. Ágreiningurinn snýst því um hvort sýnt hafi verið fram á líkamlegu óþægindin sem M hefur vegna afleiðingar sýkingar verði rakin að öllum líkindum til atvika sem rakin eru í 1-4. tl. 2. gr. ofangreindra laga. Af hálfu M er fyrst og fremst vísað til 4. tl. 2. gr. laganna þó einnig sé vísað til 2. gr. í heild. Líta verður því þannig á málalíbúnað M að hún byggji á ákvæðum 2. gr. laganna.

Til að bótaskylda stofnist skv. 1. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingu þarf tjón að öllum líkindum að vera rakið til til þess að ætla megi að komast hefði mátt tjóni ef rannsókn eða meðferð við þær aðstæður sem um ræðir hefði verið hagað eins vel og unnt hefði verið og í samræmi við þekkingu og reynslu á viðkomandi sviði. Ekki liggur annað fyrir í málinu en að aðgerðum á M hafi verið hagað með þeim hætti að bótaskylda sé ekki fyrir hendi á grundvelli 1. tl. 2. gr. laganna.

Til að um bótaskyldu sé að ræða skv. 2. tl. 2. gr. laganna þarf tjón að hafa hlotist af bilun eða galla í tæki, áhöldum eða öðrum búnaði sem notaður er við rannsókn eða sjúkdómsmeðferð. Ekki hefur verið sýnt fram á af hálfu M að skilyrði bótaskyldu sé fyrir hendi sbr. ákvæði 2. tl. 2. gr. laganna.

Til að um bótaskyldu sé að ræða sbr. 3. tl. 2. gr. laganna þarf mat sem síðar er gert að leiða í ljós að komast hefði mátt hjá tjóni með því að beita annarri meðferðaraðferð eða –tækni sem völ var á

og hefði frá læknisfræðilegu sjónarmiði gert sama gagn við meðferð sjúklings. Ekkert mat liggur fyrir í málinu hvað þetta varðar og kemur því bótaskylda á grundvelli 3. tl.2.gr. ekki til greina. Eins og framan greinir þá hefur ekki verið sýnt fram á að tjón M megi að öllum líkindum rekja til atvika sem tilgreind eru 1-3. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingar.

Samkvæmt 4. tl. 2.gr. sjúklingatryggingarlaganna skal greiða bætur vegna tjóns sem að öllum líkindum hlýst af meðferð eða rannsókn og tjónið er af sýkingu eða öðrum fylgikvilla sem sé sanngjarnt að sjúklingar þoli bótalaust. Annars vegar skal líta til þess hve tjónið er mikið og hins vegar til sjúkdóms og heilsufars sjúklings að öðru leyti. Þá skal taka mið af því hvort algengt sé að tjón verði af meðferð eins og þeirri sem sjúklingur gekkst undir og hvort eða að hve miklu leyti gera mátti ráð fyrir að hætta væri á slíku tjóni.

Þegar umrædd skilyrði laga um sjúklingatryggingu eru metin verður að líta til þess sem fram kemur í greinargerð með frumvarpi til laga um sjúklingatryggingu um að slakað sé á almennum sönnunarkröfum skaðabótaréttarins og hvaða skilyrði þurfi þá að vera fyrir hendi.

Hvað varðar skilyrði 4. tl. 2.gr. laga um sjúklingatryggingu kemur fram í málinu að líkur á sýkingu vegna aðgerða sem þeirra sem M gekkst undir séu töluverðar eða 5-10%. Í lögskýringargögnum með lögum um sjúklingatryggingu má ráða að fylgikvilli í skilningi 4. tl. 2.gr. laganna sé algengur sé rétt að sjúklingur þoli hann bótalaust, en ef hann er sjaldgæfur séu skilyrði 4. tl. 2.gr. uppfyllt. Ekki liggur fyrir hvað hlutfallstölu sé miðað við eða annars sem nákvæmlega er miðað við í þessu sambandi. Hvað sem því líður þá verður ekki komist hjá að álykta að þegar um er að ræða hættu á sýkingu í 5-10% tilvika þá sé um að ræða algengan fylgikvilla og framangreint skilyrði 4. tl. 2. gr. laga um sjúklingatryggingar sé því ekki uppfyllt í tilviki. Einnig kemur fram í lögskýringargögnum að fylgikvilli þurfi að vera alvarlegur til að skilyrði 4. tl. sú uppfyllt. Ekki liggja heldur fyrir nægilega skýrar upplýsingar um alvarleika afleiðinga sýkingarinnar hjá M. M á því ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu S hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúklingatryggingu S hjá V.

Reykjavík 16.6.2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.